

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20523/2023
30.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11883/20 од 16.03.2023. године, у седници одржаној 30.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11883/20 од 16.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11883/20 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 11883/20 од 16.03.2023. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 26815/19 од 16.12.2019. године и обавезана тужена да исплати тужиоцу износ од 1.736,75 динара, са законском затезном каматом од 01.11.2016. године до исплате, на име дуга и укупан износ од 73.500,00 динара, на име трошкова првостепеног и жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву. Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за исплату затезне камате на износ трошкова вештачења, у ситуацији у којој је правноснажним и извршним решењем Основног суда у Врању Ки. бр. 532/11 од 13.10.2011. године, наложено рачуноводству суда да тужиоцу у својству вештака плати награду и накнаду за

обављено вештачење у кривичном поступку под означеним бројем, а тужена није добровољно испунила своју обавезу, због чега је тужилац наплатио главни дуг у поступку извршења. Тужена је пропуштањем рока за добровољно измирење обавезе плаћања трошкова пала у доцњу и зато је у обавези да тужиоцу плати затезну камату. Следствено изложеном, образложење побијане пресуде за одлуку о тужбеном захтеву тужиоца не одступа од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права, у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Правни став заступљен у одлукама ревизијског суда на који ревидент указује, да захтев за исплату затезне камате на правноснажно досуђени износ трошкова парничног поступка не може бити предмет посебне парнице, односи се на парнични поступак и не примењује се у конкретном случају, а пресуда Рев 1377/16 од 27.10.2016. године није доказ различитог поступања судова у истој чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна, тако да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Имајући у виду да нису испуњени разлози прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП и оценио да је и у смислу тих законских одредаба ревизија недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1.) и да у спору мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6.), као и да је ревизија недозвољена (члан 410. став 2. тачка 5.) ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

У овом поступку тужба је поднета 01.11.2016. године, ради исплате износа од 1.736,75 динара, па се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

С обзиром да је побијаном пресудом донетом у другом степену одлучено у спору мале вредности и да у таквом спору није дозвољена ревизија, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Није од утицаја што је побијаном пресудом првостепена пресуда преиначена, јер се у спору мале вредности не примењује одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, према којој је ревизија увек дозвољена кад другостепени суд преиначи првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић